

Valpkurs

Det är lördag morgon. I korsningen Sibyllegatan/Floragatan på Östermalm i Stockholm, möts två herrar med varsin Prisextrapåse. På Olastorp i Gullbrandstorp står Ben Olander med en Konsumpåse i handen utanför huset för att gå på valpkurs. I påsen ligger fika med bananbröd och hundgodis samt en fotboll med hamburgare och lök. Den senare detaljen är en något bisarr, så kallad "hundleksak", som bidrar till att fördriva en hunds oändliga tid. Nils F. (vargarnas son) och jag skall på uppfostringskurs. När den bistra oktoberkylan biter i kinderna tänker jag stilla att detta med valpkurs är ett djävulens påfund. Behöver verkligen hunden bli klokare än vad den redan är? Kloka hundar måste vålla problem. Kloka hundar skrämmer mig. Personligen älskar jag dumma hundar. Därvid drar jag genast slutsatsen att det måste vara omgivningens uppsåt att uppfostra MIG istället för hunden. Denna dag skall husse lära sig frysa. Det måste nämligen varje hundägare kunna. För dagen går därför kursen under benämningen "fryskurs".

I dag hade husse fått en karta över Halland. Genom en diger bilfärd hade han beordrats fara exakt 3,8 mil rakt in i skogen från sin skogsvilla i Gullbrandstorp nordväst om Halmstad. Hunden skulle lära sig "spåra". Man lär hundar göra detta av två skäl:

1. Hitta hem i det fall den gått vilse i skogen
2. Lukta upp diverse djurkollegor för att deras hussar sedan skall kunna mördra dem genom att bekvämt trycka på en knapp.

I bilen in i den allra djupaste skogen satt både Nils F. och jag och funderade över vad vi båda två rimligtvis skulle behöva dessa kunskaper till. Vi går aldrig vilse i skogar eftersom vi aldrig vistas i dem. Inte heller har vi någon husse som trycker på knappar i uppsåt att döda djurkollegor. Den lättaste att motivera av oss inför dagens övningar var mig eftersom underrubriken på dagens schema var "Lär dig frysa i hundens sällskap".

Väl framme i skogen möttes vi av en chockerande syn. Där fanns hela registret av hundägare från glassiga Dalmatinertanter till "Jägarolle" själv. Var och en hade de matchande hundar allt efter stil, stuk och smak. En sak hade de dock alla gemensamt: alla utom Ben Olander var för dagen (liksom alla dagar) klädda i Fjällrävens hela varuutbud. Färgen på kläderna varierade därför från grönt till grönt. En stilla reflektion som jag gjorde då jag beskådade dem i min brokiga Tommy Hilfiger-jacka var att dessa Fjällrävenplagg måste vara oerhört opraktiska för skogsvandrare. Tänk om någon av dessa människor skulle gå vilse som jag gjorde då jag gjorde lumpen och min pluton måste gå skallgång efter mig efter att jag gått vilse? Jag lärde mig av den erfarenheten att det är ett klart handikapp att vara klädd i kamouflagefärgade kläder då ett antal människor går skallgång.

Ingen på dagens "fryskurs", utom undertecknad hade Bally-skor "med tonsiller och kappa" från Fifth Avenue för att imponera på omgivningen. Nej, deltagarna imponerade på varandra genom att ha stövlar som var stora som de som Karl XII bar vid Fredrikshald. Han försökte nämligen imponera på omvärlden genom att ha oproportionerligt stora stövlar (dessutom med en lös vad inlagd för att benen skulle se än mer kraftfulla ut). "Jägarolle", som på kursen förvarade sin hund i en sådan där bil som Securitas kör omkring med då de tömmer dagskassar och banker, berättade för mig att det var v-i-k-t-i-g-t att ha stora stövlar i skogen. Varför lyckades han dock aldrig förmedla.

Dagens fika, som alltså undertecknad bar i Konsumpåse, förvarade alla andra deltagare i en 48 liters ryggsäck från Fjällräven. På var och en av dem kunde man trycka på en knapp, varvid en större eller mindre solstol utvecklade sig. Den var av precis samma slag och konstruktion som

den Jaque Tati trasslade in sig i filmen "Semestersabotören". Enda skillnaden var att dessa var gröna istället för lättjefullt brokigt randiga.

Skogen var den tätaste jag sett! Det var inte mer än högst två meter mellan var och en av de spikraka granarna som sträckte sig ända upp till flygnivå 55. Eftersom marken aldrig sett dagens ljus, hade den ett nästan sjukligt, utomjordiskt utseende. Där växte ingenting, möjligtvis mossa. Djurlivet bestod av bleka myror ... och för dagen ... hundar. Elsa Beskow hade gråtit av lycka vid åsynen av denna skog som säkerligen också var bebodd och hemsökt av diverse troll.

Dagens övningar genomgicks av den rara "kursfröken". Hon delade ut röda rosetter som var och en skulle fästas på granar utmed en vandringsväg som hundägaren anvisades. Avståndet mellan varje rosett skulle vara ungefär trettio meter. Vid den sista av de tre rosetterna skulle hundens favoritleksak läggas (i vårt fall alltså en fotboll med hamburgare och sallad som piper). Hundleksaken skulle garneras med hundgodis. Detta är en form av slaktavfall med ett kilopris i paritet med entrecote. Hundgodis används för att få hundar att utföra diverse konster, som att i koppel följa en snitslad bana i en alldeles för tät skog.

Den stora stunden var kommen; Nils F. skulle hämtas i bilen för att från banans utgångspunkt sniffa upp sitt godis och sin favoritleksak långt inne i skogen. Eftersom viss osäkerhet infunnit sig hos husse, var ekipaget "Nils F. och Ben B. Olander" sist ut bland de tävlande. Betuttad åsåg jag hur labradorerna, schäfrarna, blodhundarna och alla de andra kamraterna slet sig fram i skogen för att med viftande svans och oerhörda glädjeskutt slänga sig rakt mot sin leksak och sitt godis. Deras hussar och mattar hängde som disktrasor i andra ändan av kopplet när hundarna brakade fram mot det hägrande målet.

Turen var kommen för oss att visa att vi minsann kan hitta saker i skogen och därvid i en nödsituation hitta hem. Nils F. och jag ställde oss vid utgångspunkten. Då hände det igen! Jag tänkte tyst under det att paniken spred sig inom mig: "Nej Nej! Snälla Nils F. inte nu ... inte PRECIS nu! Vänta lite snälla hundkrake!" Men Nils F. stod på sig. Det är nämligen så att han kan tala. Jodå! Nils F. kan, till skillnad från alla andra hundar, tala. Just nu skulle han åter igen tala när det var som mest olämpligt. Nils F. (vargarnas son) spände ögonen i mig och talte:

"Hörrödu Gubb-farsa! För det första, Du vet han den där Ludvig XIV, Frankrikes solkung, tillika Karl XI:s bäste polare, bestämde sig för att börja avla upp små sällskapshundar som hans hovdamer och drottningar kunde killa under hakan. Detta för att han och hans kompis Karl uppe i norr kunde få driva storpolitik i fred. Så började man avla fram mina förfäder och gav oss namnet "Bichon Frisé". Vår enda, och jag menar ENDA! uppgift här i livet är att roa kungar och sådana som Du, de som TROR att de är kungar. De enda miljöer vi skall vistas i är slott, herresäten och budoarer. Andra hundar får spåra, jaga, döda, samla flockar, leta knark och vad de vill. Men jag, jag skall bara roa folk i slott. Uppläst om detta ställer Du ut mig mitt i en skog och vill att JAG skall hitta hem - och dessutom nosa upp en massa saker. Du får fanimej spåra själv! - Dessutom är det DU som har fått karta och bil!"

Därefter ställde han sig trumpet invid en 120-metersgran i en van pose. Han stod nonchalant lutad mot granen som om den varit foten av en förgylld pelare i Fontainebleau. Att försöka resonera med Nils F. vid ett sådant här tillfälle är lönlöst. Dessutom hade jag inga som helst argument att tillgå. Han hade ju rätt i det att jag hade trumf på hand eftersom jag de facto körde bilen, innehade kartan och dessutom är van vid att uträtta mina behov i vattenklosett.

Således utbröt ett allmänt jubel då jag uppenbarade mig för de andra hundägarna ur ett buskage med Nils F. under armen. Vargasonen slickade sig förväntansfullt om munnen eftersom han visste att det vankades banankaka efter allt presterande.

Alla hundägare samlades kring det som skulle kunnat vara ett kaffebord. "Jägarolle" låste in sin hund i Securitasbilen varvid lugnet infann sig. Dessförinnan hade han förklarat för oss alla varför hans stackars hund viftade på svansen då den jagade sin favoritleksak. "Jägarolles" hunds favoritleksak var en mördad fågel i snöre. Fågeln var ungefär lika stor som Nils F. själv. Den släpades barbariskt omkring i ett rep likt en nyskalperad general Custer. "Jägarolle" berättade att hans hund var lycklig när den fick jaga (d.v.s. spåra upp mördade fåglar i snodd). Nils F. och jag förstod också att hunden var lycklig när den fick jaga. Det var nämligen det enda tillfälle som han inte måste tillbringa i Securitasbil med madrasserad insida och gallerförsedda fönster.

Dagens övning avslutades med att Ben B:s stjärt hade domnat av köld. Inte ens banankaka med hett kaffe hjälpte. "Jägarolle" smaskade förnöjd på sin medhavda älgmacka. Både Nils F. och jag noterade att den var stor som en gammaldags vinyl-LP. "Jägarolle" var lycklig över att hans sommarstugeliknande jakthund lärt sig leta upp en redan skjuten djurkollega. Nils F. (vargarnas son) och jag var mest nöjda över att äntligen kunna lägga/sätta oss i vår Mercedes Benz och sätta på "rompegrillen" för att i maklig takt fara hem till den öppna brasan och den läderbeklädda boken av Fröding som den begagnade bokhandlaren i Ystad vänligen ställt till förfogande. Väl hemma klädde Nils F. om från nithalsband till svart sammetshalsband med fyra stycken 1-karatsbriljanter. Efter att ha utfört ett förlösande vädersläpp somnade han stillsamt in framför den knastrande brasan. Han hade till sist hittat hem!

Med vänligaste hälsningar från
Ben B. och Nils F. Olander
(vargarnas söner och kursdeltagare)

*Nils F. (vargarnas son) där han trivs bäst
(Lägg märke till hur arten anpassat sig till sin naturliga miljö)*